

LOK 90 år

– Pelle & Feffe minns

2024 fyller LOK 90 år och för att fira klubbens långa historia blickar vi tillbaka på minnen från förr. I två delar berättar Pelle & Feffe om minnen från resor och tävlingar, allt från polisjakt och sura tårtor till buss-mek på motorvägen.

Del 1.

Polisjakt på Tiomila

På Tiomila lånade vi ofta militärtält att sova i. 1971 vid Riala, hade jag hade fixat det och Håkan skulle svara för transporten. Detta år var det långt mellan parkeringen och TC. När tälten hade rivits sa Håkan att han kunde ta min väska eftersom vi skulle träffas senare på eftermiddagen vid återlämnandet av tälten. Väskan, en grön tygväska av armémotiv, lades in i kofferten på Håkans bil som sedan åkte. Då kom jag på att mina bilnycklar låg i väskan. Hur får jag tag på den? Någon sa att polisen som skötte trafiken på TC kanske kan hjälpa till. Det blev språngmarsch till polisen och förklarade läget för dem. I början var de lite ovilliga men sa sen OK. Polisen ropade något i sin polisradio och vi såg en MC-polis som i hög fart gav sig i väg. Håkan, som hade lite bråttom och ville slippa åka igenom Stockholm i kvällsrusningen, körde rätt fort in mot Åkersberga. Plötsligt kommer en MC-polis upp jämsides och pekar att han skall stanna. Håkan tänkte då att det skulle bli fortkörningsböter, men hade inte sett någon polis längs vägen. Så när polisen sa att han skulle hämta en grön väska blev han oförstående. Efter att polisen upprepat att ha skulle hämta en grön väska förstod han vad saken gällde. När MC-polisen kom tillbaka med min väska sa han att den där Håkan hann långt och

skrattade. Tack vare polisen hade jag fått tillbaka bilnycklarna och kunde åka hem.

Tidsfördriv på pizzeria

Till Smålandskavlen ett år åkte vi i två Toyotabussar och en personbil. Efter tävlingen skulle personbilen åka hem tidigare och Jan som åkt i en av bussarna ner ville åka med den. Hans packningen låg i en av de låsta bussarna på parkeringen. Han fick låna bilnyckeln med direktiv att låta bilen vara olåst och lägga nyckeln under mattan på förarsidan. När resten skulle åka hem någon timme senare hittade vi inte nyckel, trots att hela bilen genomsöktes. Det här var före mobilernas tid, så vad göra. Vi ringde olika bilverkstäder men ingen kunde hjälpa oss. Det blev att vänta tills Jan kom hem, så pizzerian blev vår i 4 tim. Efter att ringt flera gånger fick vi till slut tag på Jan och jag sa att han skulle känna efter i byxfickan om inte bilnyckel till bussen fanns där. Det blev tyst en lång stund. Jo, den fanns där. Då sa jag att han går hem till mig och lånar min bil och kommer ner med nyckeln. Det tog drygt 1,5 tim innan han kom till oss. Det hade gått fort, turbon i bilen glödde nästan. Med nyckeln i hand kunde vi åka hem.

Soppatorsk

En vår åkte vi på bussresa till Blekinge. Vår reseledare hade kontakter med en bilskola i stan och av dem lånade vi vid ett flertal gånger en äldre buss i skapligt skick. Vid hemresan visade det sig att bränslemätaren inte visade rätt. Strax söder om Söderåkra blev det soppatorsk. Reseledaren fick lifta till en mack och fylla en dunk. Vid återkomsten skulle system luftas men att komma åt och med fel verktyg gick det inte. Vi fick ringa bärgare som kom ut och hjälpte oss. Fyra timmar försenade kunde färden hem återupptas.

Frukoststörning

Att vara i hetluften har inte varit min grej. Vi sprang Smålandskavlen i Älmhult. Nattsträckorna sprangs av Berg och Thellsén med bra resultat. Sträcka 3, som var omstart, skulle jag springa. När jag skulle äta frukost i skolmatsalen på skolan vi bodde på satt resultatet från natten uppsatta på dörren in. När jag står där kommer någon bakom mig och frågar hur vi låg till. Vi ligger 6:a så jag och vände mig om. Då får jag en mikrofon uppkörd till munnen. Det var en reporter från radiosmåland vilka hade direktsändning från tävlingen. Om jag blev lite nervös när jag sett resultatet blev jag inte mindre nervös när han sedan följde mig hela tiden medan jag åt frukost och ställde en massa frågor. Hur gick det då i tävlingen. Vi kom till slut 6:a så jag skötte mig bra på min sträcka.

Protesten

Vid Smålandskavlen kom det upp att vi felstämplat på en nattsträcka. Detta var på den tiden som det var stiftklämmor. Vi gick till sekretariatet och fick reda på det var Martin Johansson som saknade stämpeln

vid vätskekontrollen. Vi förklarade då att han var rapporterad av speakern vid passage av vätskekontrollen så han måste varit där. Det hjälpte inte, vi hade felstämplat. Medarrangör var bl a Bredaryd, en klubb som Martin tidigare varit med i. Då skrev vi en protest och lämnade in. I den hävdade vi att han varit vid kontrollen men att då han var känd i trakten så hejade flera av åskådarnas så han kanske glömde att stämpla men speakern hade rapporterat hans passage där. Vidare har arrangören brutit på reglerna då de hejat på Martin vilket också kan ha inverkat på honom. Resultatet blev att vi fick vara med i omstarten men inför sista sträckan plockades vi med flera andra lag bort. Efteråt har det framkommit att en stiftklämma inte var ordentligt fastskruvad så det troliga är att han stoppat kartan under stiftklämman och tryckt till.

Surt pris

I vår ungdom (slutet av 60-talet) sprang vi Tunakavlen och då slog vi killar vad med tjejlaget att de som hade sämst placering skulle bjuda på tårta. Tjejerna vann och efter en tisdagsträning skulle vi äta tårtan. I ett närbeläget café inköptes en tårta som visade sig vara sur, även tjejerna blev sura.

Saknad kavlelöpare

Stigtomt-kavlen går ju tidigt på våren med varierande väderlek. Ett år kom det drygt 2 dm nysnö dagen före men eftersom det var kavle genomfördes tävlingen. Första sträckan som fick spåra i snön hade 80 min i segrartid. Andra sträckan kunde följa de upptrampade spåren och var 10 min snabbare än första sträcka. Tredje sträcks löparen räknade med att vårt lag skulle tappa lite på täten och växla efter en löptid på 85-90 min. När andrasträckans löpare

skulle växla fanns ingen att växla över till. Det tog tio minuter trots att speaker efterlyste löparen. Efteråt framkom att satt på toa och hörde efterlysningen.

Resa med besvär

På 60-talet var det inte som att hela familjer deltog i orienteringarna. Det var ett tiotal ungdomar som behövde skjuts. Därför införskaffades en VW-buss. Med denna buss skulle vi ett år resa till Dalarna och springa ungdomskavle. När vi passerat Kopparberg började bussen gå illa. Soppan är slut sa reseledaren så vi tankade och fortsatte resan men i långa backen innan Silverhöjden var det knappt att bussen ökade upp så vi stannade vid en mack. Fel sorts bränsle sa reseledaren. Tanken tömdes och fylldes på nytt. Därefter fortsatte resan 1 km innan de förstod att felet var något annat. Bärgningsbil rekvirerades som bogserade oss till en verkstad i Ludvika. På den här tiden var det rivalitet mellan IFK och LOK och det som hände var att när vi passerade en mack stod IFK gänget och skrattade åt vår bärgning.

Pelle & Feffe